

KOTIČEK GOSPODA DOROPOLJSKEGA

Velecejenjeni gospod Doropoljski!

Čital sem v „Zvončku“, da ste res prijatelj otroški. Zato Vam tudi jaz pišem pisemce. Star sem 13 let ter hodim v II. raz. 7. šolsko leto. Učim se risati, pisati, zemljepisja i. t. d. Ko dovršim ljudsko šolo, grem na učiteljišče. Zato se hočem pridno učiti, da bodo starši veseli, če pridem z naznanilom domov.

Veliko pozdravov Vam pošilja

Beno Mejo v šek,
učenec v Reki.

Odgovor:

Ljubi Beno!

Na učiteljišče hočeš! Res, lep je učiteljski stan, a tudi težaven je, kar Ti najlažje pove Tvoj dobri oče. No, le priden bodi, da se tudi Ti navdušeno pridružiš vzgojevalcem in učiteljem slovenske mladine!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Jako rada čitam Vaš „Zvonček“. Naš gospod učitelj je jako dober, ker nam kupi „Zvonček“, da ga čitamo v šoli. Gospod učitelj je rekel, da je Vas že videl. Pri nas smo dobili novo gospodično učiteljico. Jaz sem prav zadovoljna z njo. Stara sem 11 let.

Srčno Vas pozdravlja

Ana Marinkova,

učenka nižje skupine II. raz. na Rudniku.

Odgovor:

Ljuba Ana!

No, vidiš, kako ste srečni otroci, ko imate tako dobrega gospoda učitelja in gospodično učiteljico, ki si tudi Ti — o, blagor ji! — zadovoljna z njo. Pri vas na Rudniku pa mora biti v šoli res lepo, ko se imate vsi tako radi med seboj! Tako je prav! Naj vedno ostane tako!

*

Predragi gospod Doropoljski!

Sedaj sem se zopet spomnila na Vas in Vam hočem pisati, kako se mi je godilo.

Bila sem v Ljubljani o velikonočnih praznikih. Videla sem palače in gospodo, kako se je izprehajala po ulicah. Tega vsega ni pri nas na deželi. Mama me je peljala na vrtičko in Gašperčka sem tudi videla. Hočem Vam ga opisati: Na mizi je bila štirivoglata skrinjica. Naenkrat se prikaže izza mize majhen mož in tudi iz skrinjice skoči možicelj s kladivom v roki. Začel je pobijati onega. Oni pa spet skoči na mizo. Tako sta še dalje uganjala burke in se tepla. Eden od teh dveh skoči zopet na mizo in zopet prileze izza mize z zvončkom v roki. In takrat sem vedela, da je konec predstave. Dobro sem se zabavala. V Bohinju sem tudi bila. Kup otrok se je zbralo in leteli smo na grič. Na gričku smo se lovili in zabavali z drugimi rečmi. Sedaj se Vam še zahvaljujem za ljubeznivi odgovor na moje prejšnje pismo.

Pozdravljam Vas prav iz srca. Vam vdana

Kristinka Schullerjeva,
učenka pri Sv. Duhu.

Odgovor:

Ljuba Kristinka!

Ta Gasperček! Torej ga ni gledal samo strugar Pavel Pavlovič, kakor smo čitali letos v „Zvončku“, ampak videli so ga tudi srečni Ljubljančani, in med njimi Ti, ki tako lepo z mamico potuješ po svetu, kjer gledaš toliko lepega in se veseliš prav od srca. Pač blagor Ti! Naj Ti ostane življenje vedno tako ugodno in lepo!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem v vrsti Vaših čitateljev „Zvončka“ in zato Vam pišem par besedi.

Star sem 12 let in obiskujem V. razred I. odd. ljudske šole v Rušah. Uči me g. Davorin Lesjak.

Imam samo mater, oče mi je umrl pred 5 leti. Bil sem še majhen, ko me je vzel boter, losotržec A. Pettin, za sojega. Večkrat obiščem mater, ker smo blizu skupaj doma.

Ne zamerite, da Vas nadlegujem z nekim vprašanjem! Prosim, kako je to. Nastopil je

že tretji mesec, pa še nisem dobil ne druge ne tretje številke „Zvončka“. Prosim hitrega in dolgega odgovora!

Vaš vdani

Janez Ku p š i č.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Dolgega in hitrega odgovora si želiš? Glej, to je tako! Jaz odgovarjam na pisma po redu, kakor mi prihajajo pod roko. A dolg ne smem biti v odgovorih, ker bi potem še manj pisem prišlo vsakokrat na vrsto in še večja bi bila — zamera! Te pa se bojim, zato se moraš tudi Ti zadovoljiti s kratkim odgovorom. — Kadar ne dobiš „Zvončka“, vzemi kos papirja in zapiši na eno stran, da nisi prejel te in te številke. Potem se podpiši. Na drugo stran pa zapiši zgoraj besedo: Reklamacija. Nadalje naslov: Upravništvo „Zvončka“ v Ljubljani, Rimska cesta št. 7. — Ta list daj na pošto brez znamke, ker ni treba za reklamacije plačevati poštine.

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam hočem nekaj pisati. Doma sem v Ljubi Litiji, v šolo pa hodim na Štjerskem v Dobovi, ker sem pri sestrici Ivi ter obiskujem 4. razred. Jeseni pa grem v vojaško realko. Z veseljem čitam vsak „Zvonček“, komaj pričakujem nove številke. Zadnja številka me je pa posebno razveselila, prečital sem jo od prve do zadnje strani.

Mudil sem se tudi nekaj časa pri besedni uganki stran 94. Nisem se dolgo mučil, zakaj precej sem prišel na besedi: jedla in ladje. Mislim, da sem prav uganil. Prejmite srčne pozdrave in Vas prosim, blagovolite mi odgovoriti, ali sem prav uganil ali ne.

Na zdar!

Viktor Preželj,
učenc 4. razreda v Dobovi.

Odgovor:

Ljubi Viktor!

Kakor sam razvidiš iz rešitve zadevne uganke, ni Tvoja rešitev popolnoma pravilna, pa na naj tudi velja! — Ljuba Litija! Kako lepo imenuješ svoj rojstni kraj! Pa je tudi res ljuba! Tako je lepo vsenaokrog, posebno lep je izprehod od Litije do Šmartnega. Ali ne?

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Mnogokrat mi je že predobrotljivi g. nadučitelj posodil „Zvonček“, ki ga prav rad čitam. Najbolj pa mi ugajajo pisma, ki Vam jih pošiljajo otroci. V njem sem našel, da je dovoljeno vsakemu učencu, Vam, predragi g. Doropoljski, pisati. Tudi jaz sem na-

menil danes poslati kratko pismo. Jaz sem učenec IV. razr. II. odd. in prav rad obiskujem zibiško šolo. Učenje me jako veseli, najbolj pa veronauk, zakaj ko preteče jesen, mislim iti študirat v latinsko šolo. Ako mi bo ljubi Bog podelil zdravje, mislim biti še kdaj mašnik.

Velecenjeni g. Doropoljski!

Mnogokrat prebiram v „Zvončku“ otroška pisma. Tudi jaz sem se namenil napisati kratko pismo. Star sem 12 let. V šolo hodim redno. Sedaj sem v IV. razr. II. odd. Najrajši se učim veronauka, zgodovine in zemljepisja. Eno leto hodim ministrirat. V cerkvi nosim težko knjigo, iz katere mašnik bere mašo. V jeseni se mislim iti učiti v latinsko šolo v Celje.

Srčno Vas pozdravljata Vam vdana

Janez Smole in Franc Jazbec
v Zibiki.

Odgovor:

Ljuba Janez in Franc!

Kakor vidim iz Vajinega skupnega pisma, Vaju veže toplo prijateljstvo. Oba sta tudi namenjena prihodnje šolsko leto v latinske šole v Celje. Bodita prijatelja tudi tamkaj, podpirajta drug drugega, pa bosta lahko dospela do tega, česar si želite. Pravo prijateljstvo je dragoceno!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Ker vidim v „Zvončku“, ki mi ga posoja Rudolf Ozim, da ste jako ponizni z mladino, si želim tudi jaz stopiti v Vaše prijateljstvo ter se razgovarjati z Vami. Zato Vam naznanjam, da hodim v šolo v Rušah v V. razr. II. oddelek, učim me gospod Davorin Lesjak, ki ga vsi radi imamo in spoštujemo.

Prosil bom tudi očeta, da mi dovoli naročiti Vaš list „Zvonček“, ki ga najrajši čitam. Priporočam se Vam tudi, da mi svetujete, ali bi šel v Maribor ali v Ljubljano v učiteljsiše, ker bi se rad izšolal za učitelja. Pisal Vam bom še večkrat in blagovolite me sprejeti v svoj kotiček!

Vam vdani

Ivan Veselko,
učenc v Rušah pri Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Tvojeega učitelja gospoda Davorina Lesjaka poznam. Vrl mož je, in ni čuda, da ga imate vsi radi. Tako je prav, da učenci spoštujejo svojega učitelja. Ker imaš toliko zaupanja do svojega učitelja, je pač najbolje, da njega vprašaš za svet, ali naj greš v Ljubljano ali v Maribor. On Ti gotovo svetuje tako, kakor bo dobro in prav! Svojega dobrega očeta pa le prosí, da Ti naroči „Zvonček“.

